

[Holstein.]

Maade at drive baade Militærpolitik og Finanspolitik paa! Selv den jævne Vælger turde vel være enig i, at det vidner i alt Fald ikke om særlig stor Ansvarsbevidsthed i denne Sag og heller ikke om særlig Klarhed.

Naar den højtærede Minister dernæst bebrejder mig, at jeg har svævet saa viden om ud over Verden og omtalt de storpolitiske Forhold og den Lære, man fra et lille Lands Side kunde drage af Begivenhederne ude, vil jeg dertil sige, at det er en beklagelig Fejl af den nuværende Forsvarsminister og mange af hans Kolleger, at de, skønt de kalder sig internationale, Europæere, og jeg ved ikke hvad, i saa forfærdende ringe Grad vender Blikket udad og ser, hvad der foregaar i Verden omkring dem. For hvis de vendte Blikket ud og kunde faa Indtryk af Begivenhederne derude ind gennem deres nærsynede Brillor og ind paa Hornhinden bagved og derfra til de Celler, hvor Opmærksomheden vækkes, nærer jeg ikke Tvivl om, at de — det er dog fornuftige Folk, der kan ræsonnere nogenlunde, naar det endelig skal være, i alt Fald undtagelsesvis — ...

Formanden: Det ærede Medlem maa holde sig mere til det foreliggende Forslag.

Holstein: Det, der kunde undskylde og diskulperer Socialdemokratiets Militærpolitik her i Landet for 10 Aar, for 6 Aar siden, de Forventninger, man den Gang kunde nære til den storpolitiske Udvikling ude, kort sagt Briand-Politikens Succes, eksisterer ikke mere. Og naar man alligevel vil blive ved at drive den Politik, som den høje Regering gør, og paastaar, at man vil gøre, efter at disse Forslag er vedtaget — jeg føler mig overbevist om i lang Tid ikke mere med tilnærmelsesvis den Succes som hidtil —, skal man være varsom med at bebrejde andre Uklarhed i dette Spørgsmaal og Uklarhed med Hensyn til til den Storpolitik, der ligger til Grund for de Synsmaader, jeg forfægter.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

I. A. Hansen: Til den højtærede Forsvarsminister skal jeg kun sige, at det, jeg sigtede til, naar jeg sagde, at der fra ministeriel Side var ydet positiv Medvirken ved adskillige af Lovforslagenes Paragraffer, var dette, at denne Medvirken har, som jeg

er vidende om, fundet Sted til Hærlovens § 97 og til Søværnslovens § 37, der angaar Mandskabet til Søværnet.

I øvrigt har jeg taget Ordet for en kort Bemærkning for at give det ærede Medlem Hr. Parkov et Svar. Det ærede Medlem sagde, at den kommanderende General vist ikke havde faaet, hvad han ønskede. Nej, det er fuldkommen rigtigt. Jeg er vidende om, at den kommanderende General ønskede et Regiment mere; det vilde koste ca. 1 Mill. Kr. om Aaret. Jeg er vidende om, at han ønskede et kraftigere Luftværn; det vilde vel koste mindst 1 Mill. Kr. til om Aaret. Nu spørger det ærede Medlem Hr. Parkov: Var det da ikke rimeligt for et forsvarsvenligt Venstre at give den kommanderende General disse Beløb? Og det ærede Medlem spørger videre: Naar Viceadmiralen ikke kunde udarbejde et Forslag til 11½ Mill. Kr.; var det da ikke rimeligt for et forsvarsvenligt Venstre at give Viceadmiralen et Par Millioner Kroner mere?

Jeg forstaar, at det ærede Medlem, som er gammel Forsvarsven, gammel Officer, kan stille dette Spørgsmaal til mig. Men saa maa maaske ogsaa jeg, der kun er Politiker, stille det ærede Medlem et Spørgsmaal. Hvis et forsvarsvenligt Venstre havde givet den kommanderende General 2 Mill. Kr. mere og Viceadmiralen et Par Millioner Kroner mere, saa at vi var kommet op paa et Beløb, ikke af 35½, men 39½ Mill. Kr., vil det ærede Medlem saa ikke sige mig, hvordan vi skulde bære os ad med at faa saadant noget gennem Rigsdagen? Vil det ærede Medlem ikke sige, hvordan det skulde blive muligt? Ved Venstres og de Konservatives Stemmer kunde vi sikkert faa det gennem Landstinget, men her i dette Ting, hvorledes skulde det være muligt her? Det kan ikke hjælpe noget at stille noget op, som man ved overhovedet ikke kan gennemføres.

Jeg kan ikke i denne korte Bemærkning komme ind paa et udførligt Svar med Hensyn til 1929. Det er fuldkommen rigtigt, at de Konservative gjorde sig store Anstrengelser for at komme overens med os, men det var deres Skyld, at det brast. De afslog den Gang at gaa med til de 42½ Mill. Kr., som vi fra vor Side kunde tilbyde dem. I Oktober 1931 kunde man nok gaa ned med 2,3 Mill. Kr. under Ordningen af 1922. Jeg beder om Undskyldning for en Fejlhuskning, der før fik mig til at sige 2,8 Mill. Kr.; det var 2,3 Millioner, nemlig 800 000 Kr. i Besparelse paa Driftsudgifterne og 1,5 Mill. Kr. i Udsættelser af An-